

Neděle 21. po sv. Trojici

Mt22, 1-14

1.11.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, Jenž jest, a Kterýž byl, a Kterýž přijíti má.
Pokoj a láska rozhojněna budiž.

Introit:

Hospodine, tys můj úděl, držím se tvých slov.
O shovívavost tě prosím celým srdcem, smiluj se nade mnou, jak jsi řekl.

Píseň: 608

Čtení: Př9, 1-18

Píseň: 154

Kázání: Mt22, 1-14

Blíží se konec církevního roku. Tři neděle a potom nastane nový církevní rok. Nové očekávání, nové naděje, staronové přicházení našeho Pána, Ježíše Krista. Přitahuje, protože bilancování nad starým, aby mohlo přijít nové, není nikterak lehké. Co jsme dokázali dobrého? Co jsme nezvládli, pokazili? Co jsme nedotáhli do konce? Budeme s radostí a připraveným srdcem vítat advent? Nebo budou naše srdce plná strachu, co nás ještě čeká?

Pojďme se podívat na náš text, který nám možná v mnohém dá odpověď. Nejprve čas. Ježíš se blíží ke konci své pozemské cesty. Také má něco nového před sebou. Jaká bude jeho zkušenost, jsme ochotni zažít tuto skutečnost s ním? Ježíš dospěl do svého města. Ví, že nastoupená cesta bude těžká. Již ví, že jej čeká smrt. Jeho město se k němu nebude chovat nijak přívětivě. Jeho vlastní jej opustí. Jaká bude nová zkušenost?

A již také víme místo. Ježíš je v Jeruzalémě. Tam, ve středu náboženského života, na chrámovém nádvoří, vyřizuje poslední vzkazy svého Otce v nebesích. Mějme na paměti tyto kulisy času i místa.

I odpovídaje Ježíš, mluvil jim opět v podobenstvích, řka. (Přesněji kraličtí.) Pobouření velekněží, jako potrefená husa, se chtějí Ježíše zmocnit. Nemohou. A nás napadne otázka: Může se vlastně někdo Ježíše zmocnit? Může někdo z lidí zastavit vítězné tažení Krista? Těm, kteří se chtějí Ježíše Krista zmocnit, Ježíš vypráví podobenství.

Podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž učinil svatbu synu svému (opět lépe králičití). Ježíš vypráví příběh, ve kterém se máme najít. Kým v tomto příběhu jsme, kde v něm stojíme, kolik času věnujeme tomu člověku králi. Svědek Matouš nám představuje krále, který je člověkem. Jako by nám chtěl říci, ten král v nebesích není nějaký vládce, který vůbec neví o tom, jaké to je být člověkem. Ten Otec v nebesích velmi dobře ví, co to je být člověkem a pobývat mezi lidmi. Je v tomto světě prostřednictvím svého Syna. Chystá se svatba, tedy jakési politické rozhodnutí. A vzpomeňme na všechny svatby synů panovníků v dějinách, co způsobily, zavinily, ovlivnily.

Po celou dobu však nepadne slovo o nevěstě. Jako by se děla svatba bez ní. Jako by na celé svatbě byla důležitá hostina. Jako by nevěsta, její původ, její politické postavení, její věno nebylo důležité.

Důležitý je seznam hostů, kteří jsou pozváni na hostinu. Vlastně seznam neexistuje. Seznam hostů je tajenkou. Jsme to my, nebo někdo z velekněží, nebo ještě někdo jiný, o kterém my věrní křesťané nevíme? Víme jediné, ti pozvaní *nechtěli přijít*.

Hostina se chystá a *člověk král* přes odmítnutí pozvaných připravuje *oběd*. Proč jen je *člověk král* tak paličatý a přes odmítnutí zabíjí své voly, krmný dobytek? Vyzvání služebníků: *Pojďte na svatbu*, zní naléhavě, až sugestivně.

Jako by Ježíš zval své posluchače, ale i nás, abychom se podíleli na veselí svatby. Máme být účastni svatební hostiny. Máme přijmout pozvání. Není to rozkaz. Je to nabídka pro ty, kteří nechtějí zmeškat politickou svatbu Syna člověka krále.

Ale oni nedbavše na to, odešli, jiný do vsi své a jiný po kupectví svém. Dalo by se i přeložit: ti, kteří byli pozváni, prostě zanedbali, opomenuli, zmeškali, nedbali. Jednoduše a prostě svatbě *člověka krále* tyto pozvání tomuto dění nevěnovali náležitou důležitost.

Jiní, a to je pro svědka Matouše důležité zmínit, se rozhodli jednat. *Ostatní chytli jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabili je.* Najednou, jako bychom poskočili v čase. Již nejsme v Jeruzalémě. Již nejsme v čase Ježíšovy pozemské přítomnosti. Jako bychom se dostali do času po ukřižování a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Svatba Syna *člověka krále* již je v plném proudu. Tuto hostinu kalí jedna skutečnost. Ti, kteří na tuto svatbu zvou, jsou ve společnosti nepřijímání, dokonce pronásledování, dokonce zabíjení.

Zdá se, že svatební hostina nemůže dál probíhat. Zdá se, že svatební hostina oslavující zmrtvýchvstání nemůže přemoci nedorozumění, nenávist těch, kteří nepovažují svatební veselí za důležité.

Možná, že si někdo řekne, jaké je to svatební veselí? Je to vůbec veselé, když člověka křižují, přibíjejí na kříž, dávají do hrobu, a nakonec přivalí kámen? Ano, to není vůbec veselé. Bylo by to k uzoufání, kdyby nebylo nedělní ráno.

A tak naše podobenství pokračuje: *Tedy řekl služebníků svým: Svatba zajisté hotova jest, ale ti, kteříž pozváni byli, nebyli hodni.* Svatba, kde nevěsta jakoby není přítomna, pokračuje. Veselí nezkalilo lidské činění. Potrestání a vypálení měst, která se otevřeně postavila proti zprávě o vzkříšení, je jednou z epizod lidských dějin.

Pozvání na hostinu trvá. Tvá již několik století a přicházejí ti „z rozcestí“. Přicházejí dobří i zlí. Přicházejí ti, kteří pozvání na hostinu přijali.

Na začátku jsem mluvila o čase a místu. Mluvila jsem o čase, kdy končí něco starého, aby mohlo začít něco nového. Ano, již pomalu končí to staré. Znovu zní staronové pozvání na hostinu. Je to svatební hostina toho, který se blíží, aby s námi zasedl k jednomu stolu. Aby se stal ženichem svých věrných. Aby zasedl ke stolu s dobrými i zlými. Aby zasedl s těmi, kteří

zaslechli hlas jeho pozvání. Pozvání na hostinu, která se děje všude tam, kde žijeme z naděje zmrtvýchvstání.

Bože, dej, ať se nevzpíráme tvému pozvání. Dej, ať přijmeme to, že jsme dobří i zlí. Dej, ať nezmeškáme tvé pozvání na hostinu.

Píseň: 682

Poslání:

‘Vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.’

A služebník řekl: ‘Pane, stalo se, jak jsi rozkázal a ještě je místo.’

Pán řekl služebníkovi:

‘Vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinut je, ať přijdou, aby se můj dům naplnil.’

Požehnání:

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.

Nebudeť bít na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.

Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.

Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.

Amen.

Píseň: 678